Επειδή ο Ζήνων πέθανε χωρίς να αφήσει κληρονόμους, για μια ακόμη φορά υπερίσχυσε η επιρροή της Αυλής, με τις αυτοκρατορικές πριγκίπισσες να έρχονται και πάλι σε συνεννόηση με τους ευνούχους του Παλατίου.

Τώρα είναι η χήρα του Ζήνωνος **Αριάδνη** που αναλαμβάνει να ορίσει τον νέο αυτοκράτορα. Επιλέγει έναν δημόσιο λειτουργό, τον Αναστάσιο, του οποίου οι ικανότητες σε δημοσιονομικά ζητήματα αποφέρουν θετικούς καρπούς. Ο Αναστάσιος ανακόπτει τις πληθωριστικές τάσεις των μικρών νομισμάτων με τη νομισματική μεταρρύθμιση του 498 και, μολονότι καταργεί το *χρυσάργυρον*, έναν λαομίσητο έμμεσο φόρο, καταφέρνει να παραχωρήσει πολλές φορολογικές ελαφρύνσεις σε διάφορες περιοχές που πλήττονται από φυσικές καταστροφές, να εξυγιάνει αρκούντως τα οικονομικά ώστε να αφήσει στον διάδοχό του ένα σεβαστό απόθεμα 320.000 λιτρών χρυσού, πολλαπλάσιο των ετήσιων εσόδων της αυτοκρατορίας. Αυτό το αποτέλεσμα οφειλόταν στον έλεγχο των εξόδων και ευνοήθηκε ασφαλώς από μια εξωτερική κατάσταση μάλλον ήρεμη και από ένα πιο αποτελεσματικό και πιο δίκαιο σύστημα φόρων, που είχε ανατεθεί πλέον σε εξειδικευμένους υπαλλήλους, τους *vindices*, και όχι στους βουλευτές (curiales).

Μετά τη συντριβή της εξέγερσης των τελευταίων οπαδών του Ζήνωνος στην Ισαυρία, την καταστολή των στάσεων στις πόλεις, που ήταν συχνές κατά τη δεκαετία του 490 στην Κωνσταντινούπολη και στην Αντιόχεια, και την αποτυχία κατά τα έτη 512-515 των εξεγέρσεων του κόμητος των φοιδεράτων **Βιταλιανού** και του στρατού της Θράκης, επικρατεί στο εσωτερικό της αυτοκρατορίας σχετική ειρήνη ως προς τα πολιτικά.

Την πολύ σχετική θρησκευτική ηρεμία εξισορροπεί κάποια ασφάλεια από τους εξωτερικούς κινδύνους καθ' όλο το πρώτο τέταρτο του αιώνα: στη Δύση η συνθήκη που συνάφθηκε το 475 διέπει τις σχέσεις με τους Βανδάλους, χωρίς οι διώξεις των καθολικών της Αφρικής να προκαλέσουν την παραμικρή αντίδραση εκ μέρους του Βυζαντίου, ενώ η αντίδραση στην επέκταση του οστρογοτθικού βασιλείου (κατάκτηση της Παννονίας το 504, έλεγχος της Προβηγκίας και αργότερα του βησιγοτθικού βασιλείου το 511, και οικογενειακοί δεσμοί με τους Βανδάλους) είναι περιορισμένη: αποτυχημένη ναυτική εκστρατεία στην Αδριατική το 508 και κυρίως συμμαχία με τους Φράγκους που στόχο έχουν να συγκρατήσουν τον Θεοδώριχο στα δυτικά και βόρεια σύνορα. Στα βαλκανικά σύνορα, όπου δεν υπάρχουν πια οι Γότθοι για να αναχαιτίζουν τις επιθέσεις, αξίζει να σημειωθούν μεταξύ 493 και 502 ορισμένες εισβολές στη Θράκη ενός φύλλου τουρκικής καταγωγής, των Βουλγάρων, καθώς

και οι επισκευές που ανέλαβε ο Αναστάσιος, οχυρωματικών έργων, όπως τα Μακρά Τείχη (που είχαν χτιστεί το 422 για την απόκρουση των Ούννων). Με την Περσία, η οποία έχει προβλήματα στα βορειοανατολικά της σύνορα με τους εφθαλίτες Ούννους, η ειρήνη σπάνια διαταράσσεται: ο **Καβάδης** καταλαμβάνει το 502 τη Θεοδοσιούπολη (Ερζερούμ) και την ’μιδα (Ντιαρμπακίρ) στην Αρμενία, αλλά η αυτοκρατορία τις ανακαταλαμβάνει το 505 και, χτίζοντας το φρούριο του Δάρα, απέναντι στη Νίσιβη, εξασφαλίζει σημαντικό στρατηγικό πλεονέκτημα.